

Szilágyi Domokos levelei Hervay Gizellához

Szilágyi Domokos Hervay Gizellának 1959 és 1963 között írt levelei a Petőfi Irodalmi Múzeumban a V.4707/109/1–74 számú jelzet alatt érhetőek el. A hagyaték ezen része 43 levelet, 30 postai levelező lapot, 1 képeslapot, valamint 12 üres borítékot tartalmaz. Ezekből a levelekből tesztek közzé egy rövid válogatást, a levélváltás első éveiből – a sokszínűség bemutatásának érdekében verseket tartalmazó írásokat éppen úgy válogattam, mint rövid, személyes üzeneteket. Nem érdemes hosszabban részletezni, milyen újabb szempontokat adhatna egy életmű kutatásához egy még kiadatlan levelezés közzététele, milyen – nem csupán életrajzi – adalékokkal szolgálhatna egy ilyen típusú megjelenés. Sűrgető feladat ez nem csupán a Szilágyi-, de a Hervay-életmű kapcsán is. Jelen szövegközlés csak töredékes ugyan, továbbá csak a Szilágyi által írt leveleket olvashatjuk, mégis hozzátehet mindkét költő munkásságának értelmezéséhez, filológiai feltáráshoz. Csupán egyetlen példát hozva: a levelekből szépen kirajzolódik egy verssor története – „Te tudod, hány csillag az ég.” Először 1959. október 1-jén írja Szilágyi: „Valami nincs itt rendjén, több ízben voltak homályos érzéseim, h. talán nem bízol bennem teljesen. Te tudod (hány csillag az ég.)” Egy október 13-i levélben ugyanez már versformában olvasható: „Te tudod, hány csillag az ég. / Ha nem tudnám, hogy te tudod, / nem is tudnád. – S nekem elég / e tagadó vigasz.” A sor végül a *Két idill, I. Őszi idill* című 1968-as versben kap helyet: „Kell a növénynek a fény meg a holdnak az éj – s te tudod, hány / csillag az ég – Te tudod!: annyi, ahányat akarsz – – –”.

A szövegközlés elveiről: a kézírás többnyire könnyen olvasható, Szilágyi kék tintával vagy ceruzával írt. A bekezdések jelölése egyértelmű, ezeket természetesen megtartottam, ahogy a helyesírást is – jelen közlés tehát betűhű, a modernizálást semmi nem indokolta, így megmaradt minden, Szilágyira jellemző, stilisztikai értékkel bíró sajátosság is. Nem jelöltem a költő törléseit, javításait, ezeknek a száma egyébként is elenyésző. A kézírás mellett számtalan esetben láthatóak a Szilágyi által rajzolt képek, illusztrációk. Egy majdani teljes körű kiadás feladata lesz ezek megfelelő közreadása, a jelen szövegközlésben szögletes zárójelben jelöltem, mit ábrázol a kép.

Dobás Kata

Kvár, 1959. szept. 15.

[V.4707/109/3, postai levelezőlap]

A kislány
 beült a kék ég alá,
 körülnézett: ez a világ.
 A virágbimbók
 megpendültek halkán,
 nyílni kezdtek.
 De a föld nem árulta el,
 méhében mi fogant,
 s a csillagok is összezárták fogsorukat;
 hiába kovácsolta késpengévé szemét,
 s próbálta őket szétfeszíteni.
 Tudta, hogy egyedül van,
 s tudta, hogy nem egyedüllétre termett.
 Tudta, hogy akar valamit,
 s nem tudta, mit akar.

Kvár, 59. szept. 15.

[V.4707/109/ 4, postai levelezőlap]

Te szentatyajóúristen, most jut eszembe, hogy már rég meg akartam írni, ami most eszembe jutott, hogy megírjam: É. angyal, a *fecskendőt szét kell szedni*, valahányszor kifőzöd (előtte, nem utána), különben pelyvává tör az egész istenség, jó hogy nem feledtem el, hogy ne felejtsek el megírni valamit, s eszembe is jutott, mit.

Cs. C. C.

Batíz, 59. szept. 21.

[V.4707/109/6, levél borítékkal]

Ó, Tatjana Alekszejevnám,

régesrég mocorog bennem ez a levél, de tudod, szerencsésen hazaérkeztem időközben, és az itteni anyagi és lelki problémák háttérbe szorítottak mindennemű levélírási lehetőséget, ma sikerült pénzhez jutnom és vettem borítékot. (Ti. jógázom és azért hosszúlélegzetűek a mondataim. És a jóga · versek.)

Írj a kolozsvári címemre (Einstein 16), mert jövő hét elején visszautazom. Írd meg, miszerint:

1. bevetted-é az injekciókat, amint könnyelműen megígérted volt (igaz, levélben akármit lehet írni. De hát Te nem tudsz hazudni, ugye, és főleg nekem nem);
2. általában hogy leledzel egészségileg és lelkileg és gazdaságilag és szeretsz-e még;
3. sikerült-e a különböző órás-, lovas és egyéb nomádoknak kitenniük Téged a lakásból;
4. és elsősorban: mit csinál Jegvonská (-m, -nk, -d), és ha leereszkedik, fújjad föl, mert én aztat nem élem túl.

És én szórakozom. Épp nagy családi viharok dúlnak, anyám beadta lemondását, ilyenképpen:

Nagytiszteletű
Szilágyi Károly elvtársnak!

Batiz

Alulírott ezennel felmondok Önnek azonnali hatállyal. –

Nem vagyok hajlandó olyan gazdát szolgálni, ahol nemhogy ruházatomról, de kosztomról sem gondoskodnak.

Tisztelettel:
Szilágyiné Szász Judit
[?]tb. alkalmazott

Mindehhez még hozzáasszociálandó a hitelbe csinált 8 gyerek és a 250 lejes fizetés, így teljes a kép. És ezenfölül még Ibsen Nórájának problémája is, többé-kevésbé. Ez a tragikum (egyrészt). A komikum: a forma. Szegény mai kispolgár már csak önmaga karikatúrájának torzképe, és messziről talán élvezni is lehetne egyideig. De közelről és lépten-nyomon –

A másik: ugyancsak a Nóra-probléma, azaz annak egyik ága lehetne. Húgom – ápolónő – hazajött másfél napra látogatóba, s anyám összeveszett vele. A hölgy „apja lánya” és állítólag minden állítólagos rossztulajdonsága (nem ismerem a testvéreimet) az atyai famíliából és személyből származik. Szóval, *A háladatlan leányzó* avagy *A nevelés csödjé* avagy *Az ember küszködik és seggberúgatik* avagy stb., szomorú játék 5 levonásban, könnyekkel és happy end nélkül. Nemcsak arról van szó, hogy egy nő hogy tud beszélni – adott esetben – egy másik nőről (még ha saját lánya is); alapjában véve ez is elég lenne – de [olvashatatlan szó] abban a másikban megtestesül a harmadik is, ama bizonyos férjfiú. – És szólj, ha unod.

Ezenkívül nem írok, nem olvasok, nem gondolkodom, enni eszem, ami van (inkább nincs), fáradt vagyok, mint egy disznó és érzéketlen az élet kis és nagy dolgai iránt.

Szóval Jelizaveta Pavlovna Ében, ez a nagybüdös helyzet. Lelkitáplálékomban Bill Crosby, fejhangon visongja a rádióban: You are my dream (kegyed az én álmom), óeznagszerűnacceru és esetleg Jézuskrisztus viselt dolgai több fejezetben és előszóban és amint csak akarod. – A Korunknak kéne írnom egy ún. kritikát az Oltjánok unokáiról, meglátandjuk. Dolgozom (mármint házimunkálkodom) és alig vánszorog az idő.

Csókol

[A „Csókol” szóból nyílt húzva a következő szöveghez: lélektani kísérlet kompozícióvázlat; a rajzon két alak egymással szemben fát fűrészel.]

igazán írj, te lusta

Kvár, 1959. okt. 1.

[V.4707/109/10, levél borítékkal]

Kicsi Giz,

ma írtam neked egy hülye lapot (nem első) –: nagyon kérek, írd meg ha unod a marhaságaimat (és melleleg: magam is csodálkozom, h. most ilyesmiket írok, az önkritika nem tartozik jellemhibáim közé). Igen: mint látod, most is kísértének a zárójelek, de azért igyekszem kihasználni ezt a kettős hangulatot, hogy legyek egy kicsit normális

(képességeim szerint. Bár lehet, h. a normalitás sokkal unalmasabb, mint a hülyeség. Döntsd el Te). Beszéltem ma édeskicsi Veraszívemmel, ki is ezt mondá: az isteni nő, a vásárhelyi nimfa, akit vele együtt fölvettek a [olvashatatlan szó], nem jelentkezett (valószínűleg nem engedik Vásárhelyről). Szabó Laji mondja, hogy Ildikó néhány nap múlva megjön Pestről, s akkor beszélünk vele Rólád, h. mi is hát a helyzet ezekután. Vigyázz, angyalom, ne ringasd magad hiú reményekben, a semmire-sem-számítók sosem csalódnak (íme, már bölcs tanácsokkal is ellátlak, pfuj).

Írtad, hogy ott felejtettem valami füzetet valami versekkel. Egy fél napig gondolkodtam, mi a fészkes nádirigó lehet az; aztán ez jutott eszembe:

1. Este. Hülye hangulat. Lógás az űrben.
2. Trafik. Kék füzet.
3. Kávéház: gyorsan írni.
4. Vers. Nagyon rossz. (József A.-reminiszcencia: Szegények éje, légy szemem, / Füstölögj itt a szívemen.)
5. Képzőművészeti plafonraköpek.
6. Apám 8 gyereket csinált hitelbe. Többre nem emlékszem.
7. Elég baj, h ott maradt, be kellett volna dobni a Szamosba sürgősen.
8. Dehát így esett. Talán nem szégyellem előtted.

Aztán levontad a következtetéseket: fogóddzam egy kicsit Beléd. Belülről. (Nos, nos: igyekszem, igyekszem.) – Valami nincs itt rendjén, több ízben voltak homályos érzéseim, h. talán nem bízol bennem teljesen. Te tudod (hány csillag az ég.) Szeretném úgy mondani, hogy ne értsd félre; szeretném, ha nem értenél félre:

Hogyhát jójó, Szimat ide, Sz. oda, de vannak *komoły* dolgok is kettőnk között is. Hogy te szeretsz-e és szeretlek-e igazán. Amihez Neked (talán?) nem elég az ilyen fogpiszkálókifejezésmód [rajz két fogpiszkálóról (?)]. S meg is értem. De nem tudom másképp. – Leredukálom a dolgokat az alapvető, a meztelen tényekre: hogy egyáltalán elmentem Veled, hogy mindent elfogadtam (ne haragudj meg), és úgy érzem, hogy itt már nevetséges minden szó.

Szeretnélek megnyugtadni.

Nem írok többet. Ujujuj, most vagy nagyon okos voltam, vagy elképesztően buta. Írj hamar.

Csók. Sz.

Még csak ennyit: megkapod, ha a lakáscímedre írok? Már küldtem volt próba-lapot.

59. okt. 1.

[V.4707/109/11, levél borítékkal]

Kicsi Ében,

most én vagyok szomorú, de jajdeszomorú, node se baj, a virradat is kivirul megkezd-tük az ögyötömöt idemenyek odamögyök (gyök > gyökint > gyökkérrágó darvadovízi pintyőke). Volt egyszerholnemvolt voltegyszeregy kicsi poloska, úgy híjtákhogy Világ-fájdalom. Ezakicsipoloska nem volt nagypoloska, de poloska volt. Aztán DDT-t szór-tak rá (dichlor-diphenyl-trichloretham). Nagyon szeretném, ha hihetném azt az injekciózásihistóriát.

Most egy kicsit hülye vagyok ajjaj te üdvözítő lócitrom, mileszebből

csók

[lap alján rajz: poloska és virág]

59. okt. 3.

[V.4707/109/12, levél borítékkal]

Lilanevű Gizella,

lehet, hogy elbájoltak dicséretim, miszerint meg valék hatva leveleidnek sokasága által, azért várom hiába nap mint nap epedő szemmel kézvonásodnak megláthatását; lehet, hogy – sokminden lehet, mit csak egy Pihent Agyvelő kigombolhat az éjszakai magány sötét óráiban, melyeket jobb lenne ki nem gombolnia – ??????????

Láttam egy híradóban az 500 éves Bukarestet, láttam Zeusz Atyánkat és a Tic-Tac neonbetűt és elmémnek és lelkemnek és egyéb belsősegeimnek mindez sok számos mé-lázásokra adott alkalmat, tehát verset írtam, melyet majd el fogok küldeni.

Mostanában azzal szórakozom, h. reklámverseket írok a TIX nevű mosópornak, elemzem Szemlér költői képeit és álmodom. Múlt éjjel pl. ezt álmodtam:

1. hogy Te aranycsempészéssel foglalkozol (én nem);

2. hogy olvastam a Kalevalát, mely át volt dolgozva, mégpedig úgy, hogy tartalmá-val Németország egyesülését propagálja. Prózai és verses részletek váltakoztak benne, mint az Aucassin et Nicoletben;

3. hogy freudista lélektani tanulmányt írtam, melyben bebizonyítám, hogy: ugyanaz az ösztön készíti a felnőttet cigarettára szívására, mint amely a gyermeket (csecsemőt) az anyaemlő szívására.

Mindezeket csakugyan álmodtam, ébren nem is lehetne kitalálni ilyesmit.

Változatlanul lebegek az úrben, nagy Ű-vel; kedden fogok leszállni egy szilárd pont-ra: a Napsugár szerkesztőségére, mely adandó nekem némi pénzt, melyből, remélem, telik a házbérre; addig nem szeretnék elpusztulni, nem tudnám elviselni a gondola-tot, hogy szerző tárgyitalan lévén, honoráriumát visszautalják a pénzügyminisztériumba (vagy pénzügyminisztérium?).

Ezenkívül névmágiával foglalkozom; legjobb alkotásom Kiss Jenő, kit is elkeresz-teltem Pis Jenőnek. A névmágia másik műfaja a házastársak azonos elnevezése, pl. Lászlóffy Aladár és Aladára, aholis nem Aladára a női név, hanem Aladár, mivel a nő viseli a kalapot. Viszont Aladár öccsét, Csabát és nejét csak így lehet elnevezni: Csab és Csaba. Valamint Láng Guszti és Láng Guszta, sőt: languszta (ez néminemű tengeri rák). Ilyen még Gáll Ernő és Gáll Erné, Sándor és Sanda, Béla és Béla, Tihamér és Tihamár, Antal és Antál (Hantál) s mittudomén.

Most azon gondolkozom, hogy verskötetet kéne beadnom Aladárának. Ma voltam az Utunknál, Paula melán ring, Szemlér Éva ringva meláz, Marosi pattog, mint a bolha az ember két körme között. Marosiról különben: amikor Létaynál voltam az úrhajóverssel, bejött a Páter: Elolvasta ő is.

Létay:

Én azt mondom...

Marosi (belé):

– Én is azt mondom!

Létaji:

Te mit mondasz?

Marosi:

Hogy leadjuk.

Létaji:

Mer én aszt, hogy a vége... stb. stb. ... túlerős stb. (Mit gondolsz, jó név az, hogy Szarosi?) – Ez nem vicc, szóról szóra így esett.

Úgy hallám, Huszár lett a színházigazgató Tamás Gazsi helyett.
Ez vala minden szándékom.

Cs. Sz.

Kvár, 1959. okt. 6.

[V.4707/109/13, levél borítékkal]

...És az ő neve vala Sophia, azaz Bölcsesség...

Végre, úgy látszik, csak kaptál tőlem levelet, éppen ideje volt. S annak is, h. én is kapjak.

És még kaptam ma 160 lájt a Napsugártól, amiből 150-et azonnal od'adtam ház-bérbe belé, s pénzem romjain ettem 2 micit-t egy Falatozóban, amelyet igazán nem tudom, mér híjnak falatozónak, mikor a látogatók 90%-a nem falatozni jár oda. Inkább kortyolható. Vagy Hörpintő. Kinek-kinek vérmérséklete szerint.

Nem leledzem valami fényes kedélyállapotban, elég kietlen állapotok közepette tengődöm. S dolgozni kéne.

Alapvető kérdés: hogy csakugyan hülyéskedtem-e, amikor Mary-Anne-t húztuk. Engedd meg, hogy ne válaszoljak. Ilyen esetben az őszinteség kívánalma teljesen összekeveredik a hazugságéval, mert a visszavetítés megkavarja a dolgokat. Nem akarok őszinte lenni, hogy ne kelljen hazudnom. (Valószínűleg nem éreztem semmit, s ez lehet, hogy nagy bűn; de, azt hiszem, az ilyen pillanatok külön-külön nem perdöntők, csak együttesen. Hagyjuk a lírát nyáladzó szerelmesekre a Nagy Pillanat kikutatását.)

Az éjjel azt álmodtam, hogy ez az izé meg akart ölni ezzel a késsel. A kés *nyelét* akarta belém szúrni. Borzasztóan féltem és ő olyan félelmetesen ronda volt, hogy muszáj volt kinyitnom a szemem, h. ne lássam. Nem tudom, ki volt, csak annyit tudok róla, h. hermafrodita (hogy miért, fogalmam sincs). Talán a Modern Halál-érzés (: hullaszimat) volt. [rajz egy kést tartó figuráról]

A Green – Merényletet olvastam; elég merényletnek éreztem (sokkal jobb a Csendes amerikai.) Nem bírom az ilyen detektívhistóriákat, melyekből előre kinyúlik a happy end lakkozott körmöcskéje. Sokkal jobb az, amit az Élet és Irodalomban olvastam, kb. így szól:

Televíziós riporter félnapos házasságokat riportol.

Rip: Hogy érzik magukat?

Nej: Beszélj te (ti. Férj)

Rip: Milyen egy ideális Nej?

Férj: Olyan, hogy fogja be a száját, amikor én beszélek.

Rip: És milyen az ideális Férj?

Nej: Ne járjon nőkhöz.

Férj: A hűség csak 50 kilométerig kötelező. Etcetera.

Ezenkívül dögfáradt vagyok. Voltam ma az Utunknál, beszéltem Szarosi atyával, hogy miszerint írjak-e nekik egy versiklust? (Javíthatatlan vagyok.) Mire ő: – Ha jó, még meg is csókoljuk érte a fenekedet. – Mire én: Az túl nagy megtiszteltetés lenne nekik.

[Olvashatatlan szó] visszavették az ögyötömre.

Ez meg vers:

Kiszáradt gondolatok
gyűlnek halomba,
fáradt az este,
s ha nyugalom *van*,
fáradt lehet már
ő is, hiszen
mindig csak szalad
előlem.

1959. okt. 13.

[V.4707/109/14, levél borítékkal]

„Te tudod, hány csillag az ég.
Ha nem tudnám, hogy te tudod,
nem is tudnád. – S nekem elég
e tagadó vigasz.

Még egy vigasz-vers:

Szublímált szerelem

Felhővé válunk lassudan,
az ölelésünk elsuhan,
termő esőként hullik a
földre – de hát a nyavalya
törje ki, ez vigasz?!

Ma voltam Aladáraék[nál?].

Porcellán Angyal kék pongyolában ágyon heverész, fülledt meleg: ti. P. A. meg van hűlve. Költő Papucsban (mindkét értelemben). Költő fest, kiállítás rendez vendégnek. Műértői viták. Festő költő ti. realizmus híve, amely nála azt jelenti, h. a vásznon vagy papíron minden nm^2 -t be kell festeni valamivel, alkalmasint takarékoságból. Én viszont úgy vélem, h. aki takarékoskodni akar, válasszon anyósi hivatást, ne festőit. Mégis volt egy jó kép, melyet jelenlétemben akart befejezni, de ezt nem engedtem, így jó maradt.

Ezenkívül:

Ő:

– Szereted Lehárt?

Én:

– Miért provokálsz? (Uis tudom, h. ő szereti.)

Ő:

– Hogyhogy provokállak?

Én:

– Már mint arra, hogy sértegetselek.

Ő ki nem állhatja Bartókot. Én ki nem állhatom, ha valaki ki nem állhatja Bartókot.

– De mutatott jó verseket. És elmesélte, hogyan találkozott Prohászkaival.

Prohászka megkérdezte, ki ez a mézáraskülsőjű pasas. Miután bemutatták, mondá: – Sokkal absztraktabbnak képzeltem el. Márminthogy hosszúnak, görbének és horgas orrúnak. – És, amin igen jól röhögtem, Prohászka aszonta Aladára novellájára (tudod, amelyiket olvastuk volt, már csak úgy, jelképesen), hogy maga írta azt a suvikszot? –

Közben Porcellán Angyal festett, ecsettel, vízfestékekkel, így: 2 nagy fekete folt és benne 2 piros vonal: [rajz két foltról, benne két vonal, a foltokhoz odahúzva, hogy fekete, a csíkokhoz, hogy piros]

Amelynek címe: árnyak az éjszakában. Én úgy találtam, hogy inkább éjszakák az árnyban.

Igen, még nagyon nagyon élveztem, amit Székely János írt Aladárnak. Idézem: „Ne haragudjék, Aladár, de nem tudjuk közölni ezeket a verseket, mert *nem érjük fel őket észszel.*” !!!!! Ez naccerú! (Vák tyúk is talál szemet.)

Ma megnéztem Bondarczuk Solohov-filmjét, az Embersorsot. Nagyon tetszett. Nézd meg.

Filmszerelmem, reménytelen és óriási szerelmem, a lófarkszőkeség – joggal féltékenykedhetel! – 3 éves, igazán csak az ilyenekre érdemes féltékenynek lenni, mert őket soha teremtett nő utol nem éri.

Hogy én is fejtsék ki népnevelő tevékenységet, megtisztetem a Diákház irodalmi körét jelenlétemmel, ahovais távollétemben bevásároltak valami fejesnek [?], nem tudom, minek, nem is fontos. Már kaptam is rossz verseket, melyeket képességeim szerint kicsinálók! – Láttam az Új életet. Nincs új a nap alatt.

[Rajzok: csontváz, odaírva mellé, hogy: Testem; hátulról ábrázolt alak fej nélkül, kalappal, ballonkabáttal odaírva mellé, hogy: lelkem; térdelő alak, odaírva mellé, hogy: tiszteletem; égő serleg, odaírva mellé, hogy: Áldozati lány.]

59. okt. 30.

[V.4707/109/16, levél boríték nélkül, ceruzával]

Ne haragudj Rám, hogy zsenialitásodhoz nem illő módon elhanyagoltalak, ami ugyan nem is igaz, de én minden lehető alkalmat fölhasználok a bocsánatkérésre. Ezzel is a Te Zsenialitásodat húzom alá és hangsúlyozom ki. Mert én minden lehető alkalmat fölhasználok az aláhúzásra és kihangsúlyozásra.

Írtam már, mi a helyzet az Antológiával. Vers kell, de sürgősen. Balogh J. [?] barátunk nem küldött, de Aladár aszongya, ne is küldjön! Kicsi Antal barátunk olyan vacakokat küldött, h. nincs mit kezdeni vélek. Ábrahám János barátunktól esetleg 4 darab. Jancsik Paula lovag megtette a magáját és a maga módján. Aladár, a mi szerkesztő kartársunk változatlanul zseniális. Ötse, Csaba még zseniálisabb, mert addig és oly folyékonyan és megállíthatatlanul hirdeti ön-zsenialitását, hogy végül mindenki megunja ellentmondani neki. Ő fogja vinni legtöbbször.

Tehát, Zseniális Barátom, ne hadj cserben bennünket, akik szemünk rád függesztvén, stb.

Mary-Annhez mindeztidáig nem volt szerencsém. Én általában szerencsétlen vagyok egyébként és különben. Légy oly jó, Zseniális Barátom, közölni Velem, hol keressem őt, hogy Atyai Védőszárnyam, stb.

Kimondhatatlanul és rettenetesen fáradt vagyok, idülten és krónikusan, nem tudok leírni egy ép mondatot. Eladtam a töltőtollamat, mint végső szalmaszálat. Változatlanul és még mindig túl romantikus az életem, valamint méhkas, vagyok olyan. Kezd már idegimre menni. Mi a teendő? Az a teendő, hogy Szilágyi vonuljon be kórházba egy hónapra. Pihenés, nincs kenyérgond, dali ápolónők (!!), egyszóval mennyei Paradicsom, paradicsomi Menny. Lehet, úgy vélelmed, Zseniális barátom, hogy emez állapot csupánlag költői Világfájdalom, bukott Messiásé, ki víván vív és [olvashatatlan szó]. Én már azt se bánom. Olyan az élet, mint a tavirózsa. Csak nem tudom, miért. Esetleg:

föül úszik és alul víz. Mondj jobbat. – Züllésem fájdalmasan illusztrálja ama tény, hogy apám küldött a tegnapi 100 lejt és elfogadtam. Sic transit gloria mundi. Egyébként, ha nem csalódom, Neked is tartozom. Ezt nem azért írom, hogy visszaírd, hogy „ne igazgasson, Szimat”, mert úgysem igazat, én nem igazulok, csak ténymegállapítok. Pedig igazulni *kell*, nemdebar.

[kép egy nőről oldalprofilból:] Ez Gagyi László lánya, kollegám, Éva. Nem ilyen csúnya (mondjuk!), de pont ilyen buta.

[zárókép: ördög buborékot fúj, a buborék egy emberfej (csukott szem, kopasz), nyíllal: Ez itt Szilágyi. alatta:]

Ég veled, zseniális Barátom.

Közzéteszi: *Dobás Kata*